

CSONTOT CSONTÉRT

SARA WOLF

Dream
válogatás

Ha meg akarja védeni Lucien d'Malvane szívét, Zera kénytelen elárulni a herceget, aki azonban csalódott benne, és látni sem bírja a lányt. Zera a király foglyaként csapdába esett Cavanosban, és várja az elkerülhetetlen pillanatot, amikor boszorkánya megszakítja a köztük lévő mágikus kapcsolatot, és ezzel véget vet az életének.

Azonban a története még nem zárulhat le. A szabadság a legvalószínűtlenebb helyről érkezik. Zera kap egy második esélyt a Szívetlen Szolga létre. Ennek azonban szörnyű ára van. Miközben a király mozgósítja seregét, hogy a boszorkányok ellen vonuljon, Zera csak azzal a feltétellel kaphatja vissza emberi mivoltát, ha megszeledít egy elérhetetlen, halálos veszedelmet jelentő valkeraxot, aki a város alatti alagutakban rekedt.

Összebarátkozni egy vérszomjas valkeraxszal? Nehéz. Visszanyerni a barátait, mielőtt kitör a háború? Még nehezebb.

Az, hogy egy Szívetlen Szolga visszanyerje Lucien herceg szívét?

A legnehezebb.

© Terrence C. Jones

SARA WOLF az Oregon állam-
beli Portlandben él, ahol nem érik a nap
sugarai. Amikor éppen nem írással tölti az
idejét, olvas, sütés közben véletlenül fel-
gyújtja a házat, vagy éppen grimaszokkal
szórakoztatja macskáját. A Szívet szívért-
és a Heavenbreaker-sorozat The New York
Times bestsellerszerzője.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.authorsarawolf.com

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Az első rész lenyűgöző volt, és amikor már azt hittem, hogy ez a sorozat nem lehet ennél jobb, jött a Csontot csontért, és szóhoz sem jutottam. Ez a könyv érzelmi-
leg gyönyörű, egyben fájdalmas és nyers, és lehetetlen felkészülni a meglepő fordulatra. Tele van pimaszsággal, Sara a szívét-lelkét beleadta. Olyan világot és karaktereket teremtett, amelyeket abszolút imádok, és a legjobbkor kerültek az életembe.” AMAZON

„Egyszerűen imádom ezt a sorozatot! Nem tudom szavakba foglalni, mennyire élvezem a cselekményt, a fantasztikus elemeket, és mennyire megkedveltem a karaktereket. Annyi mindent kapok ezektől a könyvektől, hogy ha megtehetném, egy nap alatt végigolvasnám.” GOODREADS

„Ízletes csemege az ifjúsági irodalom és a fantasy rajongóinak.” KIRKUS REVIEWS

„Nagy élmény volt olvasni. Sara Wolf írása szellemes és lendületes. Olyan történet, ami annyira magával ragadja az olvasót, hogy mindenről megfeledkezik. A Csontot csontért egy mese arról, hogyan küzdünk azért, hogy megtaláljuk önmagunkban az értékeket. Az áldozatról, a szolidaritásról és a jó szándékokról szól, amelyek rossz irányba fordulnak.” BARNES & NOBLE

SARA WOLF

CSONTOT CSONTÉRT

— részlet —

Dream
válogatás

1.

VISZONTLAIÁS

CAVANOS HERCEGNŐJE, VARIA ÚGY NÉZETT rám, ahogy egy jól szórakozó vadmacska. E szép szempárnak minden beszámoló szerint halottnak kellene lennie. És mégis itt van, pislog, szeme alja finom ráncot vet gyönyörű, lassú mosolyától.

A nyers felismerés mély haranghanggal cseng a fejemben: Varia életben van. Itt áll előttem Cavanos uralkodójának lánya, akit Sref király oly mélyen gyászolt. A testvér, akit Lucien Cavanos herceg úgy hiányolt, hogy búskomorságba esett. Mellettem és mégis tőlem távol Lucien herceg egyetlen lépést tesz előre. Remegő kezét nyújtja a nővére felé.

– Varia. Te...

– Élek – fejezi be halkán Varia. – Igen, Lucien. Életben vagyok.

– Ez nem... – Lassú léptekkel elindul feléje. – Ez nem valami boszorkányság? Valami trükk? Nem álmodom?

Varia hercegnő végignéz a lábamnál heverő holttestek halmán; nézi a vér szennyezte fület, a vér vörösével festett sápadt tiszafa törzsét.

– Ha álom, akkor rémálom – mondja, sötét szemével a holttesteket pásztázva. Tekintete Gavik testén állapodik meg: üveges, véres, élettelen szemét nézi. – De mivel a főherceg is meghalt a csatában, mégis inkább szép álomnak nevezném.

Lucien odaér Variához; egymásnak sötét hajú, éjfekete szemű, aranybőrű tükörképei. Mindkettőjük arcán ugyanaz a büszke sólyomorr nyugszik, szempilláik ugyanolyan hosszúak, arcélük éles, szemöldökük meredek ívű. Lábam nem mozdul; ajkam nem alkot szavakat.

Meghalt. Azt mondják, *meghalt*. Öt évvel ezelőtt ölte meg egy hozzám hasonló Szívetlen Szolga.

Lucien keze mozdul, megérinti nővére vállát. Kezdetben tétozódik, mintha attól félne, hogy eloszlik az illúzió. Ám amikor ujjai Varia köntöséhez érnek, mélyet sóhajt.

– Élsz. *Tényleg élsz!* Téged kerestelek, kerestem a Fát, amiről beszéltél. Mindenütt kerestem; a reménytelenségen túl is reméltem, hogy megtalállak...

Varia gyengéden mosolyog rá, ugyanazzal a mosollyal, amellyel Sref király nézett rám, amikor találkoztunk, miközben Varia portréját nézte... a megváltoztathatatlanba beletörődve, mégis gyásszal. Varia a fivére homlokának dönti sajátját.

– Megértem, hogy nehéz ezt elhinni – súgja. – És nagyon jó, hogy jól vagy. De bőven lesz idő mindent elmesélni. Különösen most, hogy Gaviknak vége. – Elhúzódik a fivérétől, rám néz. – Te ott, Szívetlen Szolga!

Lucien tekintete felém rebben, egy rövid pillanatig néz; az öröm elhomályosodik arcán. Egy szempillantás alatt megváltozik. A kemény, közömbös arca jelenik meg – hercegi páncélja, amelyen oly kemény munkával tudtam csak áthatolni. A boszorkányok azt követelték, hogy kerüljem meg valahogy ezt a páncélt, és lopjam el a szívét akkor is, ha ettől az én szívem millió darabra szakad.

– Kié vagy? – kérdezi Varia.

Fáj válaszolni neki; lélegezni is fáj. A nyakamban lévő medál mintha ólommal lenne tele.

– Éjsziráéné – sikerül kimondanom. – A boszorkány Éjsziráéné. – Megpillantom vérrel borított kezemet; még mindig a nyelvemem érzem az ízt. Amit tettem... nem bírom elviselni a gondolatot sem, hogy körülnézzek. Ha a saját szememmel látom, valósággá válik. Hány holttest? Hány családos férfi, akiknek gyermekeik vannak, és álmaik voltak? Szétharaptam Gavik torkát, nem tudok odanézni. *Nem tudom nézni.*

És azt hitted, hogy elmenekülhetsz előlem, gúnyolódik az éhség. *Még nekem sem tudsz ellenállni. Nézd meg, mit tettél...*

Hányás bugyborog a zsigereimben, néma könyörgést fojtok el.

– Ké... kérem, Varia hercegnő! Vigyék el Lucien herceget innen... el tőlem! Mielőtt visszafordulok.

Lucien éjfekete szeme, amely alig egy órája még tele volt irántam való perzselő szeretettel, most rideg. Tekintete kifürkészhetetlen. Nem beszél, nem mozdul, rám sem pillant. Olyan, mint egy szobor.

Éjsziráén boszorkánytűz kandallójának párkányán szívem az üvegedényében biztosan vérzik. De tudtam. *Tudtam,* hogy ez így fog végződni.

Varia rám mosolyog, szemében tiszta száanalom látszik. És mégis több mint száanalom... valami kíváncsiság, valami furcsaság.

– Mit tegyünk vele, Lucien? – kérdezi tőle Varia. – Elárulta a bizalmadat, ugye? Ennyit láttam az egészsből.

Lucien rám néz. *Rám néz, hála az isteneknek, hogy rám néz,* de alakom nem tükröződik a szemében. Üveg vagyok, ablak, amin átnéz.

Dühös. Nyilvánvalóan dühös, természetesen az. Legszívesebben könyörögnék neki, hogy bocsásson meg, de nekem már nem lehet megbocsátani. Tudtam ezt abban a pillanatban,

amikor felvettem ezt a sötét ruhát, és elszántam magam, hogy kiveszem a szívét. Nem. Tudtam abban a pillanatban, amikor először megpillantottam őt a Tavaszköszöntő Szerartáson, és egészen biztosan tudtam ezt akkor is, amikor a törvényörökbe martam és Gavikba, aki a herceg életére tört.

Az együtt töltött időnk minden pillanatában tudtam.

Minden másodpercben felkészülhettem erre. Akkor miért van az, hogy még mindig arrogánsan reménykedem, hogy ennek a történetnek boldog vége lesz, még akkor is, ha egy tucat ember vére tapad a kezemhez?

Azért, mert önző vagy. Az éhség kőszót dörzsöl a sebeimbe.

Lucien elfordul tőlem; az, hogy már a hátát látom, egy pillanat alatt az örületbe kerget, és hirtelen összeroppan az a szakadék, amely fölött két felem tizennégy gyötrelmes napon át ingadozott, és ez a kín kettéhasít engem.

– Ne! Kérlek, ne! – kiáltok fel. – Ne menj el! *Kérlek, Lucien...* ne hagyj el engem!

Szavaim a levegőben csengenek.

Önző és örült vagy, gúnyolódik az éhség. **Nincs ember, aki veled maradna azok után, amit tettél.**

Van egy pillanat, egy elviselhetetlen pillanat, megsemmisítő semmi, és aztán...

– Hogyan hagyhatnék el valamit, ami soha nem tartozott hozzám? – teszi fel a kérdést Lucien. Csalódott hangját hallani olyan érzés, mintha jégpenge kigyózna végig az ereimben. Tömmörre fagyaszt, minden szava szúr. Csalódott bennem, abban, amit tettem, és önmagában, amiért hitt bennem. De nem vesztegeti többé az idejét rám. Egyenesen a nővérehez fordul.

– Ki kell hallgatni.

– Mi hallgassuk ki? – kérdi Varia pislogva.

Lucien bólint.

– Meg kell tudnunk az igazságot.

Gyomrom vadul kavarog, de Varia csak felsóhajt.

– Van fogalmad arról, hogy apa mit fog tenni? Nem fogja megtúrni őt a városban, az biztos. Ez egy Szívetlen Szolga. Valószínűbb, hogy megégeti. Újra és újra.

Lucien obszidiánfekete szeme egy távoli fa irányába mozdul.

– Hacsak *te* nem győzöd meg. Rád hallgat, még akkor is, ha azt kéred, kímélje meg egy áruló életét.

Áruló.

Térdre rogyok. Ez vagyok neki? Áruló? Akkor miért nem követeli, hogy büntessenek meg? Miért nem követeli, hogy szenvedjek a hazugságokért, amelyeket előadtam neki, a csalásért, amellyel szorosán körbeszöttem a szívét?

Varia felsóhajt, majd lélegzetvisszafojtva nevet.

– Azt a Lucient, akit én ismertem, nem érdekelné egy áruló élete, nemhogy arra kérje a nővérét, hogy könyörögjön apjuknak az áruló életének megkíméléseért.

– Az ember változik – feleli Lucien.

– Vagy nem – vág vissza Varia. – És csak le akar fektetni egy szép nőt.

Furcsa döbbenet ébred bennem. Órákkal ezelőtt csókolózunk a sátorban; vággyal telt, heves csók volt. *Ezért* olyan irgalmas hozzám? Éjszírén engem választott, hogy elcsábítsam Lucient, mert a herceg az olyan lányokat szereti, amilyen én vagyok... Még most is, azok azután is, hogy elárulták, a közeliében akar tartani engem, hogy használjon, mielőtt félredob?

A herceg nem tagadja. Nem *tagadja*, és az arca egy pillanatra meglágyul, ökölbe szorított ujjai kiegyenesednek. Az a Lucien, akit ismertem... nem. Ő nem tenné.

De. Megtenné. Az éhség kúszik bennem. ***Ő is csak ember, semmi több. Ezek önző, kapzsi, kéjenc lények.***

– Ez most nem a vita ideje, Varia – mondja. – Életben vagy. Menjünk haza. Apa és anya nagyon fog örülni, ha meglátnak.

– Egy pillanat! – szól Varia. – Van valami, amit előbb meg kell tennem.

Üres tekintettel nézem, ahogy odasétál Gavik maradványaihoz, köpönyege alól selyemsztyűöt húz elő, amire fekete betűkkel egy szó van írva. Nem akarom elolvasni ezt a szót, semmit nem akarok csinálni, csak itt ülni, és saját nyomorúságomban rothadni; de Varia lehajol, és puha valamit emel fel; vörös és szivárog; és ekkor döbbenek rá, hogy Gavik szívét teszi abba a sztyűöbe, amire a Pióca szó van írva.

– Ez egészen vicces! – szól Varia halkán nevetve. Gavik vérében térdel. – Már régóta cipelem magammal ezt a sztyűöt. Évek óta nálam van. Reméltem, hogy lehetőségem lesz használni. És most eljött a lehetőség. De valahogy nem érzem valódinak – mondja Varia, és egyenesen rám szegezi obszidiánfekete szemét. – Érted, ugye? Tudod, milyen érzés, amikor régóta akarsz valamit, és már karnyújtásnyira van a lehetőség, hogy megszerezd.

– Igen – krákogom.

Felsóhajt, én pedig csak ekkor veszem észre, milyen furcsa a tekintete. Ahogyan rám néz, majdnem... mohón, mintha én valamiféle fényes érme lennék, ő pedig a varjú, aki észrevett engem a macskaköveken.

– Hadd találjam ki: a Főboszorkányok meglóbálták előtted a saját szívedet, ugye? Megkaphatod a szívedet a fivérem szívéért cserébe...

Erre hirtelen felkapom a fejemet.

– Ezt honnan...

– Onnan, hogy ismerem őket – mondja törékeny hangon nevetve.

Lucien hangja csúszik közénk.

– Miről beszélsz?

Varia egy pillantást vet rá a válla felett.

– Tudtam, hogy Gavik végül megölné engem. Nap mint nap egyre nagyobb félelmet keltett Vetrissen, bármennyire is próbáltam megállítani. És napról napra erősebb lett. Napról napra nőtt a hatalma. Okossága és ravaszsága felülmúlta az enyémet. Akkoriban apa előszeretettel hitte azt, hogy a királyi család érinthetetlen, legyőzhetetlen. De én tudtam az igazságot.

Összevonom szemöldökömet, a Gavik megcsonkított holttestéből hirtelen felvillanó fény kis híján elvakít. Varia nem pislog, szemének sötét gömbjei rendületlenül isszák a fényt, miközben beszél.

– Van egy mondás Avellben: *Három ellenség azt jelenti, hogy ketten közülük barátok.* Gavik gyűlölt engem. Tudta, hogy ha trónra lépek, soha nem engedném, hogy akkora hatalma legyen, amennyit apa megengedett neki. Gavik azonban a boszorkányokat is utálta. Ezért megkerestem őket – mondja. Mosolyogva néz hátra, rózsaszín ajka olyan, mint két összesimuló rózsaszírom. – Apától nem várhattam védelmet. Túlságosan bízott Gavik tanácsaiban ahhoz, hogy elűzze az udvarból. Így kénytelen voltam én megvédeni magamat.

Hosszan és halkán sóhajt.

– Örökölni akartam azt az erőt, amit boszorkány vérvonalnak ígérték. De hogyan lenne ez lehetséges, amikor a boszorkányok iránt oly nagy gyűlölet van a városunkban? A koronahercegnő boszorkányokkal akar találkozni? Soha nem kaptam volna rá engedélyt. Több eszem volt annál, hogy apám elé álljak ezzel a kéréssel; tudtam, hogy sosem engedné. Ezért hát *meg kellett kerülnöm* őt.

Felemeli kecses kezét. Mind az öt ujja mozog, annak ellenére, hogy mind az öt fából készült. Karcsú, csiszolt fakéz, zökkenőmentesen összeolvad a húsával, és úgy mozog, mintha igazi kéz lenne. Megmozdítja köntöse szegélyét a sárban, és ahol a bal lába húsának kellene lennie, ott ugyanaz a sima fa van, olyan, mintha eleven lenne, mozdulataival hajlik.

– Néhány testrésszel színleltem a halálomat. Áldozatokat kellett hoznom, hogy meggyőzzem a világot... és Gavikot... arról, hogy meghaltam.

– De... – Lucien éles vonásai megfeszülnek, sötétség húzza össze az arcát. – Az őreid...

– Ahogy mondtam, testvérem – Varia hangja elcsuklik –, áldozatokat kell hoznom.

A nemesek hetekkel ezelőtti, suttogva terjedő szóbeszéde kísért... Varia hercegnő testrészeit találták meg az úton, minden testőre meghalt. Kíméletlenül széttépve. Mintha egy egész csapat Szívetlen Szolga támadta volna meg őket. Ez azt jelenti, hogy Ő... *ő ölte meg a testőreit*; darabokra tépte a testüket, hogy úgy tűnjön, külső erők támadása volt.

A herceg jobban megdöbben, mint én; arca eltorzul, szemöldökét összevonva szemléli Varia hercegnő alakját.

– Nem felejtjük el őket – szólal meg újra Varia; újult erővel. – Sok mindent kihagytam, sok mindenre nem volt alkalmam figyelni, de ha azt akarom, hogy véget érjen ez a fenyegető háború, és megmeneküljön a népünk, akkor többé nem hagyhatok ki semmit. Érted, Lucien?

Gavik testén kezd elhalványulni a fény, húsa, amit fogaimmal téptem szét, a szemem láttára gyógyul össze; a lábszárak a térdhez kötődnek, bőr borítja a hasán korábban tátongó rést. Lucien, tekintetét még mindig Variára szegezve, lassan bólint.

– Igen.

A rettenet kezd fényesebben világolni, mint a kétségbeesésem. Gavik gyógyul. Szíve a szütyőben, Varia boszorkány. Ökölbe szorítom a kezemet, körülnézek, kardomat keresem. Nem találok a véráztatta fűben. Megöltem. Bosszút akar állni, ahogy én is bosszút akartam állni a banditákon, akik meggyilkoltak. Tombolni fog benne a harag, és szörnyeteg erő árasztja el.

Gavik imbolyogva talpra áll, a fény egyenként gyógyítja a csigolyáit, nyaka visszapattan a helyére. Arca ezután felém fordul; hosszú, ősz haja korbácsként csattan, minden foga hegyes, éles. Szörnyeteg karmait nyilvánvesszőként felém tartva céloz rám; nehéz léptei gyorsak. Karomat kapom magam elé védekezésképpen, pedig tudom, hogy ez teljesen hiábavaló; Gavik kegyetlen szeme teljesen fekete, hiányzik a fehérje. Gyűlölet árad belőle, vérszomj remeg a tekintetében, karmai áttörnek ujjbegyein, végtagjai recsegve megnyúlnak.

Förtelmes. Félelmetes.

Olyan, mint amilyen másodpercekkel ezelőtt én voltam.

– Elég! – csendül Varia hangja, de Gavik csak egyre jön felém. – Azt mondtam, *elég legyen!*

Csak két szó, és mégis olyan mélyen és olyan hangosan szól, hogy a mellkasomban dübörög a hang. Varia karcsú, nálam alacsonyabb nő, és mégis ezt a két szót úgy mondja ki, mintha a világot forgató erő lenne vele. A fájdalom, amire már számítottam, nem következik be.

Gavik megdermed felettem, szörnyűsége, természetellenesen magas teste egy centit sem mozdul, bár a szeme izzik, ahogy pislog rám. Varia kilép a háta mögül, és mosolyog rám. Ez a mosoly azonban valahogy túl ragyogó a körülöttünk elterülő mészárlás csataképehez képest, és ahhoz képest, hogy egy vértől csöpögő szörnyeteg áll közvetlenül előtte.

– Én kérek elnézést. Bocsáss meg neki, tudod, milyen egy Szívetlen Szolga, amikor először döbben rá az állapotára.

Hátrapillantva Lucient látom. Kardját szorongatja, olyan erővel, hogy elfehérednek az ujjpercei; üveges szeme tágra nyílik. Döbbenten bámul. Félelem dermed az ajkára, ahogy Gavik szörnyű, megmeredt gerincét figyeli. Varia úgy parancsolt Gaviknak, ahogy Éjszírén nem volt hajlandó nekem parancsolni. Teljesen az irányítása alá vonta. Feszengve nyeldekelek,

remegő lábamra emelkedek, miközben a hercegnő végignézi rajtam.

– Akkor ez eldőlt. Megtartunk téged. Apa nem fog örülni neki, de én biztosan igen...

– Zera! – csap közénk hirtelen egy hang, Malachite hangja. Megfordulok; papírbőrű, vékony alakját látom; a tisztás szélén áll, mellette botra támaszkodó, göndör hajú lány. *Fione?*

– Lady Zera! – kiált Fione. Mindketten futva indulnak felém. Fione arckifejezése elmosódik előttem; annyira ki vagyok merülve, hogy alig látok, de tisztán hallom, ahogy elcsukló hangon szól: – Va...Varia?

Varia mellettem áll. Mosolya úgy nő, mint a felkelő nap szívet szel a domb mögött.

A kimerültség elragad. Mintha vasbilincsek szorítanák a tüdőmet. A világ elmosódik, már csak zöld füvet látok, és Malachite hófehér bőrét, valamint Lucien és Varia éjfékete haját; nem hallok mást, csak Fione töredezett szavait. Áradnak, mint a patak vize:

– *Ez valami varázslat, valami trükk, nem, ez nem lehet! Ez nem lehet! Ez nem lehet.*

És már csak azt érzem, hogy valaki elkap, mielőtt áldott sötétségbe süppedek.

2.

ÚJJÁNEM SZÜLETNI, ÚJRA

AZT GONDOLHATNÁTOK, MOSTANRA MÁR hozzászoktam ahhoz, hogy időnként furcsa helyeken ébredek.

Az igazság azonban az, hogy senki sem tud hozzászokni ahhoz, hogy egyedül ébred. Sötét pánik és teljes zavarodottság uralkodik el rajtam, amíg a koponyámban fészkelő összes agysejt a helyére nem ülepszik, és eszembe nem jut:

Zera Y'shennria vagyok; elárultam Cavanos koronahercegét.

A herceget, akinek a nővére életben van.

A herceget, aki tudja, hogy szörnyeteg vagyok.

Meg fognak büntetni minket. Az éhség nevet; valahogy csendesebben és egyenletesebben, mint valaha. Nyoma sincs annak az instabilitásnak, ami benne volt, miután megvágtak Lucien pengéjével. **Végre.**

Lucien hideg tekintete kísért szemhéjam mögött, szívem hült helyének mélysége fenyegetően tágul, mintha egészben el akarna nyelni.

Nem.

Zera Y'shennria vagyok, Quinn Y'shennria unokahúga. Sok gyengeségem van: egy jó szabású, éppen megfelelő számú foddorral díszített selyemruha, a család, a szívem, egy csésze meleg csokoládéital és egy szelet sütemény. De nem engedem meg magamnak, hogy a kétségbeesés legyengítsen.

Hirtelen felülök, gerincemet valami puha tárgy támasztja alá. Szemem lassan, módszeresen mindent befogad: plüss szőnyegek, finom függönyök; gesztenyebarna bársony és hófehér csipke díszíti a szoba minden centiméterét. Kanapén ülök, előtttem mahagóniasztal, mellettem vasfa szék. Egy vázában friss liliom illatozik, mellette arany homokóra és furcsán gyerekes valódi göndör hajú, miniatúr selyemruhákba öltöztetett babák. A szoba levegőjében porszemek szállnak, mintha köd lenne; ez annak a jele, hogy a helyiséget rendszeresen takarították, de soha nem tartották alkalmasnak arra, hogy valaki itt lakjon. Egészen mostanáig.

Nem ismerem fel a szobát, de a falakat igen... Hogyne ismerném? A halvány krémszín, a pazar dombornyomású tapéta: ez a királyi palota Vetris városában. Hogyan kerültem ide? Próbálom letenni a lábamat a padlóra, de fémtárgy ránt vissza. Láncok. Valaki a hihetetlenül nehéz vasfa kanapé lábához bilincselte kezemet, lábamat.

– Hát, ez új – mondom a plafonnak. Megzörgetem a láncokat. – *Biztonságos*. Valahogy még tetszik is.

Ezután hallgatok, mert a mennyezet mintha kérdően bámulna le rám, és új, mozdulatlan életem további lebilincselő másodperceit tapasztalom meg.

– Jól van, jól van! Utálom – jelentem ki.

Egész testemmel elfordulok, a párnához dörgölözök, próbálok helyezkedni. Lehet, nem vagyok elég erős ahhoz, hogy elszakítsam a láncokat, de ha át tudom fordítani ezt a kanapét...

Gyomrom lendül, amikor még egyszer utoljára nekirugaszkodom, mire a kanapé felborul, és a földre zuhanok.

A párnák fojtogatnak, köhögök és pislogok. A kanapé már felettem van. A láncok nem alatta voltak, hanem a masszív vasfa lábakba kalapálva.

A pozitívumokat veszem figyelembe, miközben bő adagokban lélegzem be a párnákból kiszabadult liba pehelytoll töretet. Még életben vagyok. Fáj a testem az erőfeszítéstől, de minden vágás és zúzódás meggyógyult. Eltűnt a Gavik kardja okozta seb a mellkasomról. Csak a kimerültség maradt a főherceg embereivel folytatott harc után.

Szilárd elhatározásom, miszerint nem adom meg magamat, hogy nem adom fel, most meginog. Gavik emberei. Testrészeik szétszórva a tisztás fűvén. Hányat öltem meg? Korábban ötöt... meggyilkoltam azt az öt banditát, akik megölték a szüleimet és engem. Megesküdtem, hogy soha többé nem fogok ölni. És mégis...

Lenyelem a sajnálkozást. *Egyszerre csak egy dolgot, Zera Y'shennria! Mostanra már tudnod kell, hogy nagyon nehéz bármit is jóvátenni, ha bilincsbe vertek.*

Így, hogy csapdába estem, nem tudok üzenetet küldeni Y'shennriának. Ki tudja, hány óra telt el? Biztosan elég sok, több tucat, tekintve, hogy a sebeim a varázslatot elnyomó fehér higany miatt a szokásosnál lassabban gyógyultak. A fehér higanyt a hetekkel korábbi párbaj során Lucien kardjáról kaptam. Ahhoz, hogy az ilyen súlyos sebek begyógyuljanak, most, hogy Éjszirén és köztem olyan gyenge a kapcsolat... biztosan napok kellettek.

Y'shennria talán már elmondta Éjszirénnek, hogy veszett ügy vagyok. Ami azt jelenti, hogy bármelyik pillanatban összetörheti a szívemet. Társainak többségével ellentétben az én boszorkányom lágyszívű. Nem akar összetörni engem... de ő

csak azt tudja, hogy az emberek elkaptak engem, és folyamatos kínzásoknak vetnek alá.

És ez... valójában nincs is túl messze az igazságtól. Az a tény azonban, hogy nem börtönben ébredtem, elég ígéretesnek tűnik. A palotában ébredni azonban bármit jelenthet. Nyilván Varia hercegnő és Lucien hozott vissza ide, hogy kivallassanak, de ez kínzást is jelenthet, ha nem vagyok együttműködő. És amikor végeznek velem, amikor *Lucien* végez velem, kétségtelesen megégetnek, mint mindenkit, akit az emberiség ellenségének tartanak. Az újonnan felfedezett fehér higanyon kívül az égetés az egyetlen módja annak, hogy az ember lassíthassa egy Szívetlen Szolga varázslattal táplált regenerálódását.

Még mindig forog velem a világ. Miért kérte a herceg a nővérét, hogy kíméljen meg engem, az árulót? Miért kérte, hogy folyamodjon kegyelemért a királyhoz az érdekeemben?

Mert akar tőled valamit.

Az éhség visszhangzik koponyámban, mint mindig, azóta, hogy három éve Szívetlen Szolga lettem. Szörnyű, sötét hang, amely minden Szívetlen Szolgát kísért; betör az életünkbe, és kitölti az űrt, amikor egy boszorkány elveszi a szívünket, és halhatatlan vazallusává tesz minket. Csak ölni akar, csonkítani, lakmározni az emberekből. Szomorúságomból, fájdalommból él, amit csak boszorkánymágiám tart kordában. Kétnaponta akar megtörni engem. De szavai most igaznak tűnnek. Lucien a logika embere. Az észszerű gondolkodás mintaképe. És egyetlen logikusan gondolkodó ember sem kérné meg a nővérét, hogy kíméljék meg valaki életét, aki megpróbálta őt megölni. Egészen biztosan akar tőlem valamit. *Valamit*. Mit akarhat tőlem most, hogy az ő szemében áruló vagyok?

A testedet.

Az akaratéromön nyílt repedés egyre szélesebben tátong, és teljesen összetör. Most már csak ez vagyok neki? Valami, amit csapdába ejthet és használhat? Nem tudom elúzni a gondola-

taimból Lucien arckifejezését, ahogy végignézte szörnyeteggé változásomat, és azoknak a férfiaknak a megrettent tekintetét sem, ahogy rám bámultak, mielőtt foszlányokká téptem őket. Mindazok után. Miután megfogadtam, hogy soha többé nem ölök.

Szemembe forró könnyek gyülekeznek.

– Micsoda... micsoda fordulat – mondom elfojtott hangon. – Csapdába esni a kanapé alatt, és sírni...

Szánalmas, gúnyolódik az éhség. **Jobb így.**

Az éhségnek megint igaza van. Meghalni jobb, mert akkor nem kell Lucient látnom többé. Elveszett a bizalma bennem, csalódást okoztam neki. Soha nem fogom viszontlátni. Biztos vagyok benne, hogy Malachite és Fione megtudják tőle, hogy Szívetlen Szolga vagyok. Ha meghalok, nem kell látnom az ő fájdalmaikat, csalódott arckifejezésüket sem. Cserben hagytam Éjszirént. Nem sikerült teljesítenem a megbízását. Nem sikerült megállítanom a háborút, pedig Y'shennriának megígértem, hogy megteszem. De nem tettem mást, csak csalódást okoztam az életemben jelen levő embereknek. Mindenkit cserben hagytam.

És ezért most meghalok.

Becsukom a szememet, keserű béke árasztja el a testemet.

Valaki a nyelvével csettint a közelemben.

– Cccc, ccc... Micsoda felfordulást csináltál!

Hunyorítok, hogy kilássak a kanapé és a padló közötti kis résen, de a bútor hirtelen felemelkedik rólam. Öt pár páncélsizmás lábat látok. Palotaőrök. Oldalra fordítják a kanapét, a láncok felrángatnak, fájdalmasan meghúzzák végtagjaimat. De most már legalább látom, ki szól hozzám. Maga Vária hercegnő. Fekete haja simára fésülve. Már nem az a poros utazóköntös van rajta, amelyben legutóbb láttam; ragyogó, csillogó lila öltözék öleli körül testének felnőttes íveit. *Tényleg felnőtt?* Annyira megszoktam halotti portréjának látványát,

amelyen kamaszként ábrázolták... el is feledkeztem arról, hogy mennyit öregedett az alatt az idő alatt, amíg halottnak hitték. Pontosan öt év alatt. Sötét, csillogó szemével engem figyel, ajkán halvány mosoly. Elbocsátja az örököt.

Nincs vesztenivalóm. Már a tisztáson mindent elvesztettem.

– Ez a te szobád? – kérdezem rekedtes hangon. – Szörnyen sajnálom. Felajánlanám, hogy magam távolítom el a horpadásokat a padlóról, de nem hiszem, hogy sokáig maradok.

Varia összevonja a szemöldökét, és magas szárú lovaglócsizmájában hozzám lépdel.

– Lucien pihen, ha tudni akarod. Malachite és Fione pedig volt szíves tájékoztatni mindenről, ami eddig történt. Tudtam, hogy nagy bátorságra volt szükség részedről ahhoz, hogy egyáltalán megpróbájlj bejutni a vetrisi udvarba, de nem számítottam arra, hogy humorérzéked is van.

– Semmi gond. Miután láttam, milyen az udvar, én sem számítottam semmi humorosra. Fanatizmusra? Arra feltétlenül. Szépségre? Hébe-hóba. Arra a képességre, hogy valaki két szót értelmesen össze tudjon fűzni úgy, hogy még vicces is legyen? Arra sokkal ritkábban.

– Ez igaz – fejezte ki egyetértését Varia, és lassú léptekkel körbesétált. – Felvehetnélek az udvar új *bohócának*. De azzal elpazarolnánk a... *tehetségedet*.

Visszatér tekintetébe a mohó csillogás, ahogy alaposan és megfontoltan végignéz. Fájdalmasan emlékeztet a helyzetemre: sokkal, de sokkal alacsonyabb rangú vagyok nála. Ő hercegnő, én pedig a legjobb esetben is hadifogoly vagyok. Tárgy. Test. Bármit megtehet velem, amit csak akar.

Nézem, ahogy a komódhoz sétál, és megsimogatja az egyik babát. Ujja nyomán finom por száll fel.

– Szégyellj magad, és szégyellje magát az összes boszorkány, amiért kihasználtatok a fivéremet – mondja, és könnyeden felsóhajt. – Vonakodva bár, de el kell ismernem, a legjobbat küld-

ték a munkára. Eltalálták az érzékeny pontját, a zsánerét: szőke, magas, és vág az esze, mint a borotva. A fivérem az elejétől arra volt ítélve, hogy vágyakozzon utánad. Te pedig természetesen hagytad, hogy legyen, ami lett, mert egyszerű feladatnak tűnt. Egy megkeseredett fiatalember, fáradt és magányos. Könnyű préda az olyannak, mint te vagy.

Világos szavakkal elmagyarázza, mi az, ami nem hagyott nyugodni az elmúlt két hétben. Összerezzenek, de megpróbálok magasabban ülni a kanapé párnáin.

– Hányat...? – kérdezem, de rekedtes hangom a torkomon akad. – Hányat öltöm meg? A tisztáson.

Lesöpri a port a kezéről.

– Kilenc törvényőrt.

Felsőhajtok. Tizennégy embert.

Tizennégy ember életét oltottam ki.

Több százat fogsz még megölni, jelenti ki az éhség gúnyosan.

A hercegnő folytatja.

– Furcsának találtam, hogy a fák folyamatosan tájékoztattak két emberről, akik behatoltak a tisztásomra. Egyikük Lucien volt. Őt megszoktam. Járt már ott, majdnem minden évben átkutatja azokat az erdőket.

Megszólalok. Az, hogy törékeny szavakat sikerül kimondanom, örvendetes figyelemelterelés.

– Miért nem köszöntél rá már korábban?

– Ő is ugyanezt kérdezte tőlem – mondja Varia, és megrázza a fejét. – Mintha a válasz nem lenne nyilvánvaló.

– Gavik – mondom, és felsőhajtok, amikor eszembe jut, hogy Varia a saját Szívetlen Szolgájává tette. – Hol van most?

– Nem messze – feleli a hercegnő. Rejtélyes válasz. – Mind-egy is! Ezúttal egy lánnyal láttam Lucient a tisztásomon, ezért megálltam, és figyeltelek titeket. Először izgatott voltam: a bátyám végre továbblépett a gyászon, és újra képes szeretni. És

akkor jött Gavik, és megtette azt az aljas lépést. És mintha a Régi Isten küldte csoda lettél volna, *te* megcselekedted azt, amit én nem tudtam megtenni. A felnőtté válás útján évekig gyűlöltem őt, és amiről én csak *álmodtam*, végre megtörtént. Sikered kimozdítanod Vetris városából, hatalmának székhelyéről, és voltál szíves legyilkolni. Ez egyben azt jelentette, hogy nem kell tovább rejtőzködnöm. Ez az egyetlen ok, amiért egyáltalán méltóztattam meghallgatni Lucien könyörgését, hogy kérjek kegyelmet neked atyánktól... szóval az egyetlen ok, amiért ezt megtettem, az volt, hogy megszabadítottál engem, ezért távol tartom tőled apám kínzásban jártas hóhérait. Szívesen!

– Nem nekem jár az összes elismerés – mondom halvány mosollyal. – A „sikered kimozdítani Vetris városából” rész leginkább Fione érdeme.

– Én is úgy hallottam – mondja Varia töprengő hangon, és folytatja: – Lucien... róla mindig is nagyon könnyen le lehetett olvasni, mi jár a fejében. Tudod, el volt ragadtatva tőled. Láttam a szemében a tisztáson, mielőtt ellene fordultál. De az a szív nem volt elég jó neked, igaz? Te elfogadtad, amit adott, és kocsikerék alá dobtad.

Szavai olyanok, akár a mérgezett nyílak; apró lyukakat ejtenek rajtam, belém égnek. Összerezzenek, láncaim csörrennek. Varia hirtelen letérdel mellém, felemeli az államot úgy, hogy szégyenkező tekintetével az ő olvadt obszidián szemébe nézzen. Ugyanúgy éget a tekintete, mint Luciené; sötét kénkő.

– Öt évig éltem a boszorkányokkal, Szívetlen Szolga. Ismerem a titkaikat. Ismerem az erősségeiket. Tudom, hogyan rángatnak zsinóron, hogy úgy táncolj, ahogy ők akarják.

A légzés fájdalmas, ahogy megszólalok.

– Sértegezz csak, amíg tudsz! A boszorkányom most már bármelyik pillanatban megsemmisíthet engem. Ez volt a megállapodásunk: ha nem lépek kapcsolatba vele, akkor azt felté-

telezi, hogy elfogtak, és irgalomból megöl engem. Napok teltek el. Bármelyik pillanatban bekövetkezhet a halálom.

– Napok? – Az arcomba kacag. – Úgy gondolod, hogy napok teltek el?

Izomszálaim úgy megfeszülnek, mint a számszerű húrja. Varia leejti az államot, hűvös ujjait elhúzza a bőrömről, és feláll.

– Éjszírén, igaz? Ez a boszorkányod neve?

Olyan magabiztosság van a hangjában, ami engem felettébb nyugtalanít.

– Tudtad? – A hercegnő kézbe veszi a babát, amit korábban a polcon megérintett. – Tudtad, hogy egy Szívetlen Szolga soha nem mondhatja ki hangosan a boszorkánya nevét egy másik boszorkány előtt? – Ujjait szeretettel fonja a baba hajába. – Persze, hogy nem tudtad. Ha egy Szívetlen Szolga hangosan kimondja a boszorkánya nevét, akkor lényegében engedélyt ad más boszorkányoknak arra, hogy elrabolják. A hang segítségével varázslatot hozhatunk létre a tulajdonjog átruházására. Éjszírén ezt nem mondta el neked, ugye?

Gyomrom hideg üreggé keményedik. Varia körbe-körbe forgatja a babát, mintha táncolna vele.

– Végül is mi haszna lett volna? Nem élt az utolsó boszorkány-enklávéban, Windonhightban a többi boszorkánnyal. Nem, ő makacsul elvonult, és egyedül élt az erdő mélyén. Nem volt boszorkány, aki ellophatott volna téged tőle. És tudta, hogy Vétris városában egyetlen boszorkány sem maradt, aki megpróbálhatta ellopni téged. Biztosan annyira fenn akarta tartani benned azt az illúziót, hogy nem vagy hozzá láncolva. Haszontalan kedvesség volt, és végül ez pecsételte meg a sorsodat.

Varia hirtelen abbahagyja a forgást, leejti a babát. A porcelán test millió darabra törik, karok, lábak, szilánkok repülnek. Egy darab a homlokomat éri, felmetszi bőrömet, forró vér szivárog le az arcomon. De amint a vágás kettéválasztja a húsomat, varázslatos módon megjelenik az ismerős érzés,

hogy a sebfelület összezáródik újra, egy szempillantás alatt. Gyorsabb, mint Éjszirén varázslata. Gyorsabb, mint bármelyik varázslat, amit valaha is éreztem. Gyomrom hideg üregében rémület burjánzik, ahogy felnézek a hercegnőre. Varia mosolyogva néz le rám.

– Gratulálok, Zera! A Nevető Lány második Szívetlen Szolgája lettél.

Három fagyott másodpercbe telik, mire az agyam a helyére zökken, és újra munkába ál. Nem napok teltek el. Azonnal meggyógyultam. Ha még mindig Éjszirén Szívetlen Szolgája lennék, akkor ez a folyamat sokkal tovább tartott volna.

– Nem! – kiáltom.

– De igen – mondja Varia türelmesen.

– Ezt nem teheted meg – vicsorgok. – A Bíbor Lady... a torony odakint... észlelt volna minden varázslatot... megakadályozta volna, hogy...

– Van valaki, aki ezt elintézi helyettem – jelenti ki csengő hangon, és közben a baba szilánkjait rugdossa. – Hihetetlen, tényleg hihetetlen, hogy az ember atyja, a király kit képes kinevezni abba a látásrontó vörös szerencsétlenségbe vezetőnek, ha az ember ugye feltámad a halálból, és könyörög neki. Mármint az atyának.

Van egy embere a varázslatot érzékelő Bíbor Lady toronyban... amit a polydiszkuszok működtetnek, és ami építése óta megvédte Vetris városát minden mágiától és boszorkánytól. Nem vagyok teljesen biztos abban, hogyan működik, de a torony érzékeli a varázslatot, az örök pedig letartóztatják azt, akiről a torony információt ad nekik a táv-vízirat rendszeren át. A vízajtású csőposta bonyolult rendszere a város minden szegletébe egy pillanat alatt eljuttatja az információkat és viszont. Ami azt jelenti, hogy az örök nagyon gyorsan tudnak

reagálni. Ha Varia hercegnőnek van embere a toronyban, aki elfedi a torony által adott jelzéseket, és nem továbbítja az információkat...

– Senki sem tudja, hogy boszorkány vagy? – sziszegem.

Varia önelégült mosollyal néz.

– Senki más, csak te és Lucien. De biztos vagyok benne, hogy Lucien végül elmondja a testőrének: mi is a neve? Mallory?

– Malachite – csattan a hangom.

– Ó, igen. Persze, persze. – Vállat von. – Én pedig megmondom Fione-nak, amikor eljön az ideje. De miért is beszélünk ilyen kicsinyes személyi ügyekről, amikor annyi dolgunk van? Háború fenyeget, és te segíteni fogsz nekem ezt a háborút megállítani. Ezúttal azonban úgy, hogy nem lesz semmiféle kockázatos szerencsejáték, aminek tétje a bátyám szíve. Ez sokkal biztonságosabb lesz, azt hiszem, és nem fog annyi Főboszorkány a környéken lebzselni.

Gyors léptekkel jön hozzám, kioldja karom és lábam bilincseit. Annyira el vagyok foglalva azzal, hogy megálljak elgyötört lábamon, hogy alig tudom elkapni a pamut tunikát és a lovaglónadrágot, amit felém dob. Már az arcomba csapódnak, amikor megfogom.

– Öltözz át ezekbe! Nem hagyhatjuk, hogy véres holmiban jelenj meg, és megijeszd a népemet, ugye?

Ott állok, a félelemtől bénán, a tiszta ruha varrásait nézem, és azt a vérfoltos, rongyos ruhát, ami rajtam van. Kilátszik a bőröm. Már nem Éjszirén Szívetlen Szolgája vagyok. Varia erőszakkal vette át a gyepplőt. Könnyebb volt beletörődni abba, hogy meghalok, mint azt fontolgatni, hogy a hibáimmal éljek. Ez volt az én árulásom. De most? Most kénytelen vagyok folytatni. Most szembe kell nézнем azokkal az emberekkel, akiket megbántottam.

És ez sokkal félelmetesebb, mint meghalni.

– Mire vársz még? – Varia hangja hasít dermedt döbbenetembe. – Öltözz át! Mennünk kell. Dolgunk van. Ne kényszeríts arra, hogy idejekorán parancsot kelljen adnom neked!

Parancsol.

A boszorkány bármire utasíthatja a Szívetlen Szolgáját, amire csak akarja. Éjszírén soha nem alkalmazta ezt. Soha semmit nem parancsolt nekem és a többi Szívetlen Szolgájának, az imádnivaló gyerekeknek, Cravnak és Peliglinek. A fenébe... *Crav és Peligli*. Viszontláthatom-e őket valaha? Ajkamat rágom, kétségbeesetten próbálok koncentrálni. Varia nem Éjszírén. Láttam, hogyan adott parancsot Gaviknak. Én fájdalomt okoztam a fivérének. Elméletileg megparancsolhatná, hogy ugorjak magas szikláról egy tucát éhes cápa pofájába, és nem lenne más választásom, mint engedelmessé válni a parancsok előtt.

Végtagjaim lassan mozdulnak, mint a berozsdásodott fogaskerekek. Levetem magamról a rongyos fekete ruhát, magamra húzom a tunikát és a lovaglónadrágot. Az arany szívmedál még mindig a nyakamban lóg. Nehéz és valahogy megnyugtató, ahogy a kulcsontom fölé simul. Nem vagyok benne biztos, hogy működik-e, vagyis lehetővé teszi-e, hogy több mint másfél mérföldre eltávolodjak a boszorkányomtól, de önmagában az, hogy a nyakamban van, furcsa erőt ad; mintha egy kicsit felmelegítené hideg, félelemtől dermedt csontjaimat. A boszorkányom új, az életem bizonytalan, de a nyaklánc megmaradt.

Már fel vagyok öltözve, amikor hirtelen belép egy őr, és kezembe adja atyám rozsdás kardját. Elég megpillantanom a málló fémmarkolatot, máris könnyebben lélegzek. Ez az utolsó tárgy, ami megmaradt a szüleimtől, és itt, a régi világom végén és az új világom kezdeténél nem is kívánhatnék semmi erősebb támaszt.

Átvesszem tőle, övemre tűzöm. Ettől kétszeresen védettnek érzem magam, még akkor is, ha tudom, hogy ez üres illúzió. Varia az ajtó közelében álló fekete, fűzős csizmára mutat; fel-

veszem, szorosra fűzöm, szemem sarkából őt néztem. Amikor csomót kötök a fűzőre, ő azonnal elindul az ajtó felé, és int, hogy kövessem.

A palotának másképpen kellene kinéznie – ugyanúgy, ahogy az életemnek is másmilyennek kellene lennie –, de nincs változás. A holdfény ugyanúgy árad be az ablakokon, ugyanúgy kerül el az elegáns vörös szőnyegen és a lándzsát tartó, félmeztelen nők márványszobrain. Minden ajtó előtt őr áll, és az őrk ugyanúgy meghajolnak a hercegnő előtt, ő pedig tökéletes, fenséges bólintással köszönti őket, mintha nem lett volna öt évig távol. Aggódó pillantásokat vetnek rám – Lady Zera Y’shennria a hercegnővel? –, de nem kérdőjelezik meg a döntését. Varia előttem lépdel, és lábam mereven igyekszik lépést tartani velem, még úgy is, hogy gondolataim körbe-körbe járnak.

– Természetesen megmondtam apámnak, hogy Szívetlen Szolga vagy – mondja a hercegnő halkán. – Apám pedig elrendelte, hogy ezt az információt szigorúan titokban kell tartani; nem szivároghat ki, nehogy pánik törjön ki. Azt is elmondtam neki, hogy a boszorkányod mindenképpen életben akar tartani téged, és biztosítottam, hogy nem oszthatod meg vele Vetris titkait. De biztos vagyok benne, hogy valamikor ki fog kérdezni téged Gavik halála miatt. Természetesen nem mondasz neki semmit.

– Nyilván nem ismeresz – vágok vissza. – Hírhedt fecsegő vagyok. Megmondom neki, hogy boszorkány vagy. Még akkor is, ha parancsot adsz nekem, hogy...

– Nem fogom megparancsolni neked, hogy maradj csendben – mondja könnyeden. – Nem lesz rá szükségem. Senkinek sem fogsz mondani semmit, legkevésbé az apámnak.

Rejtély, hogy mitől olyan biztos ebben. Hogyan lehet ilyen biztos ebben? Tudja, hogy tudok Zokogni? Reginall – Y’shennria komornyikja és a Naptalan Háború veteránja – megtanított nekem egy technikát, amelyet a Szívetlen Szolgák fejlesztettek

ki a háború alatti nehéz helyzetükben. Egy maroknyi Szívetlen Szolga sikerrel állt ellen boszorkányaik parancsának, hogy harcoljanak és öljenek. Ezt a technikát Zokogásnak nevezték, mert ez idő alatt vérkönnyek csorogtak a szemükből. Még ha csak átmeneti időre is, de ez elnyomja az éhség hangját. Teljesen. Nem tompítja, mint a nyers szervek evése, hanem egészen *kiiktatja*.

Ez teljesen felszabadítja a Szívetlen Szolgát; lehetővé teszi, hogy azt csináljon, amit csak akar, függetlenül attól, hogy mi volt a parancsa, mit kellett volna megtennie, és nem irányítja az éhség fanatikus, vérszomjas hangja. Ezzel lehet egy Szívetlen Szolga a leginkább hasonló az emberhez úgy, hogy nem kapta vissza a szívét. Zokogtam akkor éjszaka a tisztáson, amikor szörnyű alakom megölte Gavikot, az embereit és aztán Lucien ellen fordult. Sikerült Zokognom, és irányítanom a szörnyeteget, mielőtt az megölte volna a herceget.

Varia vajon látta, hogy azt tettem? Reginald elmondta, hogy a boszorkányok a Naptalan Háború idején nem vették jó néven, hogy Szívetlen Szolgáik megtanulták, hogyan tudnak dacolni az ő akaratukkal. Azokat, akik képesek voltak Zokogni, mind megsemmisítették: boszorkányaik összetörték szolgáik megőrzött szívét, és ezzel a Szívetlen végleg elpusztult. Ha nem akarok úgy járni, mint ők, akkor nagyon óvatosan kell kijátszanom a kártyáimat.

Majdnem megtorpanok. Vajon tudok még *Zokogni*? A Zokogásnak két része van: az egyik a gondolatok belső megnyugtatása, az elme megtisztítása, a másik a külső feltétel, vagyis hogy tiszta, fehér higany pengével kell vágást ejteni a testüknön. Éjsziránnal volt régi kapcsolatom meggyengült abban a pillanatban, amikor Lucien a párbaj alatt véletlenül megvágott engem a fehér higany pengéjével. A Varia és köztem lévő kapcsolatot azonban nem gyengítette meg a varázslatot elnyomó fehér higany. Ez a kapcsolat erős és élénk.

Gyomrom összerándul, amikor túlságosan is ismerős ajtók mellett haladunk el: a bankett-terem, a trónterem, a gyönyörű színes üveglakos Idő Csarnoka és az előcsarnok. Lucien vonzó illata érződik mindenhol, emlékek árnyékai abból az időből, amikor először (valójában másodszor) találkoztunk. Ezek olyan helyek, ahol más voltam, nem szörnyeteg, aki úgy tesz, mintha ember lenne. Lucien akkor elviselt.

Akkor szeretett engem.

Idegeim törött üvegen surlódnak – testem két teljes hetet várt ebben a palotában, hogy most szidalmazzák és gyűlöljék, mert a titkom kiderült. Folyamatosan pásztázom a környezetet, rosszul vagyok a gondolattól, hogy Lucient bármelyik sarkon, bármelyik pillanatban megláthatom. És ő is megláthat.

Mennyire gyűlölhetsz most engem!

Ő az a férfi, akiért ide jöttem, akiért szívem hűlt helye lüktet, és ő gyűlöl engem.

Ez a gondolat ádagabb örületbe kerget, mint az éhség. Göcsörtös ujjával nyúl értem, de én minden igyekezetemmel figyelem a márványszobrok ívét, a nagy szőnyegek minden szálát, a vázákban álló, kifogástalanul gyönyörű melegházi virágok minden szirmát. Az Új Isten, Kavar képe sötéten néz le ránk az éjszakában; hosszú kezében a mérleg megbillent, az isteni arany bőrére tetovált több száz szempár figyel engem, mintha azt mondaná: *Az igazságszolgáltatás elől nincs menekvés. Vezekelned kell azért, amit tettél.*

Tizennégy ember. A kezem minden ujjára egy és még négy.

Varia az előcsarnokra mutat, a gigantikus tölgyfa bejárati ajtóra, amit az örök nyitva tartanak. Az ajtó előtt, a nagy lépcső alján feketével díszített hintó vár.

– Siess! Van valami, amit szeretném, ha látnál – mondja, és előretér. Elsuhan mellettem, szoknyáját felcsippentve ereszkedik le a lépcsőn. Minden lépése olyan tökéletes, annyira

megfelel az udvari etikettnek, hogy tudom, ha ezt látná, még Y'shennria is le lenne nyugőzve.

Y'shennria.

Itt hagyott téged megrothadni, vicsorog az éhség. ***Elhagyott téged, hogy a saját bőrét mentse.***

Szívem hűlt helye fáj, ahogy beszállok a hintóba. Varia ki-mért, elegáns testtartással ül. Vele szemben kushadok. Nem hibáztatom Y'shennriát, amiért itt hagyott Vetrisben, teljesen egyedül; de legszívesebben őt okolnám. Legszívesebben dühöngének és sikoltoznék ettől a végtelen igazságtalanságtól – hiszen én csak a szívemet akartam visszakapni. Kudarcot val-lottam. Miért kell szenvednem, miért kell így tovább élnem, megint boszorkányhoz láncolva? Lényem egy része dühös. Egy másik része azonban csontig hatoló félelemben reszket. És nem akarok egyedül lenni.

Éjszírén, Crav, Peligli... Hol vagytok most? Találkozunk-e még valaha?

Felnézek Varia halványan mosolygó arcára. Dús fekete haja csillog a holdfényben. Elfordítja a tekintetét az ablakról, rám néz, mosolya kiszélesedik. Nyugodt. Elégedett. Minden moz-dulatának, gesztusának ura. Ő irányít. Teljesen az ellentétem.

A város sem különbözik attól, amilyennek akkor láttam, amikor elhagytam. Minden ereszen és esőcsatornán vasból készült talizmánok forognak és pörögnek az éjféli szélben: fél-hold, rajta keresztben három vonal. Kavar szeme. Az emberek istene még itt is figyel. Kavar templomának tornya magasodik a sikátorok és utcák fölé, ahogy áthaladunk rajtuk; a kocsmák-ból hazafelé tántorgó részegek némelyike himnuszokat énekel, mások pajzán dalokat kornyikálnak.

Bármit is akar megmutatni nekem Varia, az nem a város szí-vében van. Meglátásom szerint a hintó a Déli Kapu felé tart. Olajmécsesek szabálytalan sora áraszt halvány fényt, elfojtott beszélgetés halk zsongása hallatszik, ahogy a kereskedőkaravá-

nok hajnali indulásra készülnek. A hercegnő egész úton hallgat, amíg a kocsit hirtelen meg nem áll a kapunál.

– Megérkeztünk. – Int nekem, hogy szálljak ki. – Próbálj a lehető legjobban viselkedni!

– Ó, mindenesetre igyekeznem fogok – mormolom, és kinyújtom a lábamat. – És minél jobban próbálkozom, annál nagyobb az esélye, hogy kudarcot vallok.

Az álmos tömeg szinte azonnal körülvesz minket, és miközben átnyomulunk a sokaságon, egy pillanatra megragadják a figyelmemet a Déli Kapu hatalmas vasöntvény ajtóit. Tíz, nem, húsz, illetve harminc fényes páncélú törvényőr áll mereven a fehér falon, amelybe a kapu ékelődik. Olyanok, mint a keselyűk, ahogy az alattuk kavargó tömeget nézik. A Vetris városát körülvevő fal távol tarthatja a boszorkányokat és a banditákat, a törvényőrök azonban bent tartják az embereket.

Elmém rövid ideig azt mérlegeli, hogy elmeneküljek. Még ha valami csoda folytán fel is tudnék mászni a falon úgy, hogy azt harminc lándzsás őr vigyázza, Varia biztosan megállítana. Parancssal. És már nem vagyok biztos abban, hogy tudok Zokogni. De ha nem futok el...

Szembe kell néznie Luciennel. Fionéval. Malachite-tal. Szembe kell néznie velük úgy, hogy árulónak tartanak. Mert valójában az vagyok. Gyilkos. Hazug.

Minden idegszálam menekülni akar. Nagyon közel van a fal melletti állványzat. Tudnék futni. Úgy tudnék sprintelni, mint ha az életem függene tőle...

Varia észreveszi, hogy lemaradok, hátrafordul a tömegben. Ha az emberek fel is ismerik, ennek senki nem adja jelét. Hogyan ismernék fel? Öt év telt el azóta, hogy legutóbb látták. Azóta fiatal nő lett, büszke és erős.

– Gyerünk! – sürget. – Dolgunk van.

Lassan hátrálok tőle, lábam az állványzat felé mozdul. Meg kell próbálnom. Nem tudok szembenézni Luciennel. Most nem.

Most még nem, amikor szörnyetegnek tart. Lehet, hogy Varia blöfföl, lehet, hogy csak hazudja, hogy ő az én új boszorkányom, az egész tulajdonátruházást, és felugorhatok arra az állványra. Az egyetlen dolog köztem és a szabadon futás között az a fehér fal lehet és a belőle kiálló faékek.

– Ne tedd! – Varia hangja egyre keményebbé válik. – Zera, figyelmeztetek.

– Micsoda? – kérdezek vissza gúnyosan. – Attól félsz, hogy nem is vagy a boszorkányom? Félsz, hogy megszökök?

Sarkon fordulok, de rögtön megdermedek a szavától.

– **Kövess!**

A hangja csak a hatás fele. A másik fele egy sötét, mély, zsigeri tónus, amit túlságosan jól ismerek, amely valahol lényem mélyén vibrál és visszhangzik. Varia és az éhség ugyanazokat a szavakat mondja ki egyszerre, és a hang – *a jelentése* – úgy folyik át rajtam, mint a jeges folyóvíz. Ledermedek tőle. Követem. Követni fogom őket – őt és az éhséget –, amíg erőm lesz, amíg egyszer majd nem tudom tovább követni.

Megint sarkon fordulok, ezúttal Varia felé, és úgy érzem, mintha a testemen kívül lennék, mintha felette lebegnék, és úgy figyelném magam, akárha színpadon játszanék; nézem, ahogy engedelmesen lépkedek a hercegnő után, egyre mélyebben és mélyebben a tömegben.

Valóban az én boszorkányom.

Csizmám minden egyes koppanása a macskakő burkolaton úgy lüktet bennem, úgy hatol a testembe, mintha szörnyű, elkerülhetetlen dobpergés lenne.

Varia d’Malvane, Cavanos hercegnője – a Nevető Lány – az én új boszorkányom.